

זֶה הַיּוֹם וְלֹא יַעֲבֹר
לִתְקוּחָהּ מִזֶּה הַיּוֹם וְלֹא יַעֲבֹר
לִתְקוּחָהּ מִזֶּה הַיּוֹם וְלֹא יַעֲבֹר

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם כ' ט מְנַחֵם אָב:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

כִּי יֵשׁ בְּחִינַת רוּחַ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְהַמְנַהֵיג הָאֱמֶתִי שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת מִשָּׁה הוּא בְּחִינַת רוּחַ הַכּוֹלֵל, בְּחִינַת (בְּמִדְבָּר כ"ז): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", וּפִרְשׁ רַש"י: "שִׂיּוּדַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד". כִּי הַמְנַהֵיג הָאֱמֶתִי הוּא בְּחִינַת רוּחַ הַכּוֹלֵל, שִׂיּוּדַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד כָּל רוּחַ וְרוּחַ, כִּי כָּל־מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא בְּחִינַת רוּחַ הַכּוֹלֵל, בְּחִינַת (יְחֻזְקָא ל"ז): "כֹּה אָמַר ה' מֵאֲרְבַּע רוּחוֹת בָּאִי הָרוּחַ". וְרוּחַ הַזֶּה הוּא בְּחִינַת רוּחַ אֱלֹקִים, שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת הַמַּחִין, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת ל"א): "וְאִמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחַכְמָה וּבְתִבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה", דְּהֵינּוּ בְּחִינַת הַמַּחִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת מְלָאכַת בְּנֵי בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ כַּנ"ל. וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַת הָרוּחַ אֱלֹקִים שִׁישׁ בּוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ־הַקֹּדֶשׁ, רוּחַ נְבוּאָה, כְּמוֹ־כֵן הוּא זוֹכֵה לְחִדּוֹשׁ בַּתּוֹרָה, כִּי זֶה הָרוּחַ אֱלֹקִים, הוּא שׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה, בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית א): "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם", הֵינּוּ עַל־פְּנֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרְאָת מַיִם, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה (תַּעֲנִית ז' ב"ק י"ז). עַל־כֵּן עַל־יְדֵי הָרוּחַ אֱלֹקִים הַזֶּה זוֹכֵין לְחִדּוֹשׁ בַּתּוֹרָה, כִּי הָרוּחַ אֱלֹקִים שׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה כַּנ"ל. עַל־כֵּן עַל־יְדֵי הַמְנַהֵיג הָאֱמֶתִי שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשָּׁה, בְּחִינַת דַּעַת הַכּוֹלֵל, בְּחִינַת רוּחַ הַכּוֹלֵל, שֶׁעַל־יְדוֹ מְתַנּוּצֵין מִחוּ שֶׁל כָּל אֶחָד, שֶׁזֶהוּ בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת רוּחַ אֱלֹקִים שְׁמַמְשִׁיךְ לְכָל אֶחָד, כִּי הָרוּחַ אֱלֹקִים הוּא בְּעֶצְמוֹ הַמַּחִין כַּנ"ל. עַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ לְכָל אֶחָד חֲדוּשֵׁין דְּאוֹרֵיתָא, כִּי הַחֲדוּשֵׁין דְּאוֹרֵיתָא הֵם עַל־יְדֵי בְּחִינַת הָרוּחַ אֱלֹקִים, שֶׁהוּא שׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה כַּנ"ל, שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ

בְּחִינַת הַמַּחִיז, שְׂכָל זֶה נִמְשָׁךְ מֵהַמְנַהֵיג, בְּחִינַת מִשְׁה, שֶׁהוּא יַעֲת הַכּוֹלֵל, רוּחַ הַכּוֹלֵל בְּנ"ל:

אַבְל זֶה הַמְנַהֵיג צָרִיךְ שִׁיהִיָּה פָּרוּשׁ גָּדוֹל בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה, וְאִז דְּוָקָא הוּא יָכוֹל לְהִיּוֹת מְנַהֵיג יִשְׂרָאֵל. כִּי עַל-יַדֵּי פְּרִישׁוֹתוֹ וְקִדְשָׁתוֹ הַגְּדוֹלָה, הוּא יָכוֹל לְחַזוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק הַגְּדֻלָּה לְכָל אֶחָד עַל-יַדֵּי הַהַסְתַּכְלוּת לְבַד, בְּבְחִינַת: "וְאַתָּה תַּחֲזֶה" בְּנ"ל, כִּי הַסְתַּכְלוּת הַזֹּאת הִיא תְלוּיָה בְּקִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת גָּדוֹל. וְעַל-כֵּן מִשְׁה רַבְּנוּ שֶׁהִיָּה קְדוּשׁ וּפָרוּשׁ גָּדוֹל מְאֹד עַל-פִּי הַדְּבוּר, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (דְּבָרִים ה'): "וְאַתָּה פֹּה עֹמֵד עַמְדִּי" – עַל-כֵּן הִיָּה יָכוֹל לְחַזוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל בְּיִשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק לָהֶם הַגְּדֻלָּה עַל-יַדֵּי-זֶה.

וְזֶהוּ: "וְאַתָּה תַּחֲזֶה" – אַתָּה דְּוָקָא, כִּי רַק מִשְׁה שֶׁהִיָּה פָּרוּשׁ גָּדוֹל מְאֹד בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה, זֹכֵה לְהַסְתַּכְלוּת הַזֹּאת, כִּי הַסְתַּכְלוּת הַזֹּאת, בְּחִינַת "וְאַתָּה תַּחֲזֶה", הִיא תְלוּיָה רַק בְּקִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת מִתְאַוָּה זֹאת. וְזֶה בְּחִינַת (מְלָכִים א' כ"ב): "וְהַזְנוֹת רָחֳצוּ", וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (סְנֵהֲדָרִין ל"ט): 'לְמָרְק שְׁתֵּי חֲזִיוֹנוֹת'. הֵינּוּ, שְׂכַפֵּי מַה שְּׁרוּחֲחִצִּין עֲצָמָן מִתְאַוָּה זֹאת, בְּחִינַת: 'וְהַזְנוֹת רָחֳצוּ', דְּהֵינּוּ שְּׁרוּחֲחִצִּין עֲצָמָן מִתְאַוָּה זֶה, כְּמוֹ-כֵן הוּא מְמָרְק וּמְצַחֲצַח שְׁתֵּי חֲזִיוֹנוֹת, בְּחִינַת: "וְאַתָּה תַּחֲזֶה", בְּחִינַת: 'חֲזִית אִישׁ מִהִיר בְּמִלְאֲכָתוֹ' וְכוּ', דְּהֵינּוּ בְּחִינַת הַסְתַּכְלוּת הַנ"ל. כִּי עֵקֶר הַסְתַּכְלוּת הַנ"ל הִיא עַל-יַדֵּי קִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת מִתְאַוָּה זֶה בְּנ"ל. כִּי תְאַוָּה הַזֹּאת הִיא בְּחִינַת פְּגָם הָעֵינַיִם, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (בְּמִדְבָר ט"ו): "וְלֹא תִתּוּרוּ וְכוּ' וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם".

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּיוֹתֵר בְּפְרִישׁוֹת גָּדוֹל מִזֹּאת הַתְּאַוָּה, וְאִז יֵשׁ לוֹ עֵינַיִם זָכִים לְחַזוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל וּלְתַן הַגְּדֻלָּה לְכָל אֶחָד כְּרָאוּי לוֹ עַל-יַדֵּי הַסְתַּכְלוּתוֹ לְבַד בְּנ"ל, וְאִז דְּוָקָא

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תתקל - צמח מורה ר"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

הוא יכול להיות מנהיג ישראל כנ"ל. וכשאינ לישראל מנהיג ומשגיח כזה, באמת כל העולם מערב ומבלבל, וכל הרוצה לטל את השם, נוטל, כמו שמתנהג עכשו, בעוונותינו הרבים. כי ישראל צריכין שיהיה עליהם משגיח, שישגיח ויראה בהם שייעמד כל אחד על מקומו הראוי לו באמת, והמשגיח הזה יהיה פרוש וקדוש גדול, בבחינת קדשת ופרישות משה, ואז יכול להנהיג את ישראל לתן לכל אחד גדלה כראוי לו על-ידי ההסתכלות לבד כנ"ל:

ועל-ידי-זה נעשה תשובה, כי עקר התשובה היא על-ידי הבושה, ועל-ידי-זה המנהיג בחינת משה, שהוא מסתכל בכל אחד ואחד, ומתנוצץ מחו, וזוכה לבאורי התורה, דהינו לחדושין דאורייתא, על-ידי-זה נמשך בושה על כל אחד ואחד, ואז רואה כל אחד את בשותו וכלמתו. כי עברה היא בודאי בושה גדולה, כי עברה אינה ראויה כלל לישראל, ובודאי אין נאה כלל לישראל שיהיה לו עברה, חם ושלום.

אבל גם מצוה, כשרוצין לעשות איזה מצוה, ראוי שיהיה לו גם-כן בושה גדולה, כי איזה זכות יש לו שישזכה לעשות המצוה, ואיך יעז פניו לכנס בהיכל המלך לעשות מצוה. וישער בדעתו לפני מי הוא עושה המצוה, וגם גדל מעלת המצוה בעצמה, כי המצוה בעצמה יקרה מאד אשר אין לשער, ובודאי ראוי שיפל עליו בושה גדולה כשבא לעשות איזה מצוה, כשיסתכל על עצמו ויראה שהוא רחוק מאד מהשם יתברך, ואין לו שום זכות שישזכה לעשות מצוה. ואם היה להאדם בושה, היה מתבייש אפלו לקח המאכל, להושיטו לפיו, כי מאן דאכל דלאו דילה בהית לאסתכולי באפה' (ירושלמי פ"ק א דערלה), ומאחר שאין

לוֹ שׁוֹם זְכוּת, שְׂיִהְיֶה לוֹ אֶכֶל, אִם־כֵּן הוּא אֶכֶל דְּלֹא דִילָהּ וּבְהִית
 לְאַסְתְּכוּלֵי בְּאַפֵּה, עַל־כֵּן בּוֹדְאֵי יֵשׁ לוֹ לְהַתְּבַיֵּשׁ אֶפְלוֹ לְהוֹשִׁיט
 הַמֵּאֲכָל לְפִיו.

אֲבָל עֵקֶר הַבוֹשָׁה נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי הַמַּנְהִיג הַנַּ"ל, בְּחִינַת מִשָּׁה
 שְׂמִמְשִׁיךְ בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה לְכָל אֶחָד, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ
 בוֹשָׁה עַל כָּל אֶחָד. כְּמוֹ שֶׁבְּשַׁעַת מִתְּנ־תּוֹרָה, שְׁהַמְשִׁיךְ מִשָּׁה
 הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, נֶאֱמַר שָׁם (שְׁמוֹת כ): "וּלְבַעֲבוֹר תִּהְיֶה יִרְאַתוֹ עַל
 פְּנֵיכֶם לְבִלְתִּי תַחֲטְאוּ", וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה (נְדָרִים כ):
 'זֶה הַבוֹשָׁה, וְזֶה: "לְבִלְתִּי תַחֲטְאוּ", דְּהֵינּוּ שְׂיִהְיֶה לָהֶם בוֹשָׁה
 לְבִלִּי לַעֲשׂוֹת חֲטָא וְעוֹזֵן, חֵם וְשָׁלוֹם. וְגַם אֶפְלוֹ 'לְבִלְתִּי תַחֲטְאוּ',
 לְבִלִּי לַעֲשׂוֹת עֲבָרָה, צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה גַם־כֵּן יִרְאַתוֹ עַל פְּנֵיו, דְּהֵינּוּ
 בוֹשָׁה, כִּי אֶפְלוֹ כְּשֶׁעוֹשִׂין מִצְוָה, צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה לוֹ גַם־כֵּן בוֹשָׁה
 גְּדוּלָה כַּנַּ"ל. כִּי אִיךָ בָּאִים לַחֲטֹף הַתְּפִלִּין, שְׁהֵם כְּתָרֵי דְמִלְכָּא,
 וְלִהְנִיחָם פְּתָאם עַל הָרֹאשׁ. בּוֹדְאֵי רְאוּי שְׂיִהְיֶה לוֹ בוֹשָׁה גְּדוּלָה,
 כְּשֶׁבָּא לַעֲשׂוֹת אִיזָה מִצְוָה, וְזֹאת הַבוֹשָׁה נִמְשָׁכֶת עַל־יְדֵי בְּאוּרֵי
 הַתּוֹרָה עַל־יְדֵי הַמַּנְהִיג הַנַּ"ל, כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּשַׁעַת מִתְּנ־תּוֹרָה כַּנַּ"ל.
 וְעַל־כֵּן בְּשַׁעַת מִתְּנ־תּוֹרָה זָכוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְבְּחִינַת קְדוּשָׁה
 וּפְרִישׁוֹת, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב (שְׁמוֹת י"ט): "הָיוּ נְכוֹנִים לְשִׁלְשֵׁת יָמִים, אֵל
 תִּגְשׁוּ אֵל אִשָּׁה". כִּי כָּלֵם נִתְקַדְּשׁוּ בְּבְחִינַת פְּרִישׁוֹת עַל־יְדֵי מִשָּׁה,
 שְׁהָיָה קְדוּשׁ וּפְרוּשׁ גְּדוּל, שְׁהַמְשִׁיךְ לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה עַל־יְדֵי־זֶה
 כַּנַּ"ל, וְעַל־כֵּן נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם קְדוּשָׁה וּפְרִישׁוֹת גַּם־כֵּן.

וּכְשֶׁזָּכִין לְבוֹשָׁה, אֲזִי רוֹאֶה כָּל אֶחָד אֶת רְחוּקוֹ מִהַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ, אִיךָ הוּא רְחוּק מְאֹד מִפְּנֵי יִתְבָּרֵךְ, וְנוֹפֵל
 עָלָיו בוֹשָׁה גְּדוּלָה, וְעַל־ יְדֵי הַבוֹשָׁה עוֹשִׂין תְּשׁוּבָה, כִּי עֵקֶר
 הַתְּשׁוּבָה – עַל־יְדֵי הַבוֹשָׁה (עֵין יִרְמִיָּה ג. לֹא יִחַזְקָאֵל טוֹ לוֹ וְעַ' בְּרִכּוֹת יב.

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תתקל"ב - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וברי"ף שם). ותשובה הוא בחינת חיים, בחינת (יחזקאל י"ח): "והשיבו וחייו", בחינת חיים נצחיים של עולם הבא, בחינת שבת, בחינת: 'טועמיה חיים זכו'. וזה: "בראשי"ת" - 'יר"א בש"ת', 'יר"א שב"ת' (תקוני-זחר תקון ז ותקון ט). כי היראה והבושה, דהינו בחינת תשובה, הוא בחינת שבת, בחינת חיים נצחיים של עולם הבא כנ"ל. ועקר החיים הוא להשפלות של כל אחד, כי השפלות של כל אחד הוא יהיה נחיה, ויקום בתחיה כנ"ל. ועל-כן על-ידי התשובה שהוא בחינת חיים נצחיים של עולם הבא, על-ידי-זה חוזר ונחיה, וקם בתחיה השפלות של משה רבנו, שיש בכל אחד מישראל, בכל איבר ואיבר.

סדר קצור לקוטי מורה ר"ן היומני:

ג על-ידי החדושין דאורייתא נמשך בושח על כל אחד. כי צריך האדם להתבייש בעצמו מאד מאד. כי עברה הוא בודאי בושח רחמנא לצלן. כי עברה אינה שיכה וראויה לישראל כלל. ובודאי אינו נאה כלל לישראל לפי קדשותו משרשו שיהיה לו עברה. אבל גם מצוה כשרוצה לעשות ראי שיהיה לו גם כן בושח גדולה. כי איזה זכות יש לו שיזכה לעשות המצוה. ואיך יעז פניו לכנס בהיכל המלך לעשות מצוה וישער בדעתו לפני מי הוא עושה המצוה וגם גדל מעלת המצוה. כי עצם יקר כל מצוה אין לה שעור. ובודאי ראי שיפל עליו בושח גדולה כשבא לעשות איזה מצוה. ואיך הוא בא לחטף התפלין שהם כתרי דמלכא ולהניחם פתאם על הראש. בודאי ראי שיפל עליו בושח גדולה. ואם היה להאדם בושח היה מתבייש מלפניו יתברך אפלו לקח המאכל לתוך פיו כי איזה זכות יש לו שיהיה לו אכל. ועקר הבושח זוכין על-ידי שרואין את עצמו עם הצדיק האמת שעל-ידי-זה מתנוצץ

מחו ומקבל גדלה וזוכה לחדושין דאורייתא כנ"ל. כמו שבשעת מתן תורה שהמשיך משה התורה לישראל נאמר שם "ולבעבור תהיה יראתו על פניכם" וכו' ודרשו חכמינו זכרונם לברכה 'זה הבושה':

ד על ידי הבושה זוכין לתשובה. כי עקר התשובה לבל נחטא עוד הוא על ידי הבושה, כמו שכתוב: "ולבעבור תהיה יראתו על פניכם" (זו הבושה) לבלתי תחטאו. ותשובה היא בחינת חיים נצחיים של עולם הבא, כמו שכתוב: "והשיבו וחיו". ועקר החיים יהיה רק להשפלות של כל אחד כנ"ל ועל כן על ידי התשובה חוזר ונחיה וקם בתחיה השפלות של כל אחד. כי בכל אחד מישראל משרש בכל רמ"ח איבריו השפלות של משה רבנו. אבל הענוה והשפלות הזאת נעלם אצל כל אחד בבחינת מיתה ועל כן אינו מרגיש בעצמו השפלות הזאת. ועל כן הוא רחוק משפלות הזאת. אבל על ידי שמקרב עצמו לצדיק האמת ורואה אותו מכל-שכן כשזוכה לשמע מפיו תורה זוכה על ידי זה גם בעצמו לחדושין דאורייתא ועל ידי זה זוכה לבושה ותשובה. וזוכה שיהיה נחיה אצלו השפלות והענוה הזאת. ועל ידי זה רואה ומרגיש כל אחד שפלותו:

סדר ימי מוהרנ"ת הימי:

צט ביום רביעי פרשת אמר שלשים ושנים למספר בני ישראל י"ז איר עלינו על הספינה לאלכסנדריא ומעשה שהיה כן היה, ביום רביעי פרשת קדושים העבר כשבאנו מהוסקיע לגאליטע, הודיע לנו הבעל הבית תכף שיש ספינה שהולכת לאלכסנדריא, וביום ששי או למחרתו תצא כנזכר לעיל ואמר לנו שנצטרך לתן ביקור דהינו שמונה-עשר אדמים ואמרתי לו שזהו יותר משלש-

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ד'תתקל"ד - אמר מוהר"ש"ל "צדק מצוי מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

מאות טאליר, השיב שיוכל להעמיד המקח בסך שלש-מאות טאליר:

ומחמת שהייתי בהול אזו מאד אודות הבילעט כנזכר לעיל, וגם כספי היה חזק מאד למהר נסיעתי, על כן לא השבתי דבר והייתי מרצה לתן אפלו זה הסך, רק שלא היה בידי לסלק זה הסך בתוך כך הלכתי עם רבי אברהם לקונסליר והיה לי שם כל הצער הנזכר לעיל, וחזרתי באותו היום להוסקיע לעשות גמר אודות הספרים וביום חמישי באתי לגאליטא וכשחזרתי מהקונסליר ועדין לא פעלנו לקבל הבילעט אמר לנו רבי אברהם הנזכר לעיל שכבר נתן אדרוף סך חמשים טאליר לקפיטאן על שכירות הספינה בסך שלש-מאות טאליר, ונתתי לו מיד שלשים טאליר, אף על פי שתכף הבנתי שיש רמאות בדבר אבל לא ידעתי איך להתנהג עמו כי יראתי מפניו מחמת הבילעט שאני צריך שילך עמי בכל פעם, ולא יכולתי להתגרות עמו על כן הכרחתי לתן לו שלשים טאליר והנה נתעכב קבלת הבילעט עד יום שני כנזכר לעיל, ובתוך כך בשבת קדש הכנים אותנו אחד מאנשי פולין לביתו, וכבד אותנו לקדש על יין שרף שלא היה מצוי אז בסטמבול גם ביום כבד אותנו בפרות פנהוג והיו שם עוד אנשי פולין וכלם ענו ואמרו שבודאי רבי אברהם מטעה אותנו הרבה, כי אי אפשר שיתן כל כך בעד הספינה גם ביום חמישי אמר לי שהוא ביקר גדול, והיה לנו צער גדול כי באמת לא היה בידינו לסלק כל זה הסך והיה לנו יסורים גדולים מה אעשה כשאבוא לאלכסנדריא היכן אכנס ללוות לסלק לקפיטאן וגדל הצער שהיה לי בימים אלה אין לשער ובפרט שעתה נודע לי שהוא מטעה אותנו ונתוסף לנו הצער יותר ואף על פי כן ראיתי שאין בידי

לתקן הדבר אם לא שאשליך לאבוד השלשים טאליר שנתתי
 אדרוף עוד אמרו לי כמה אנשים בשבת קדש היות שיש ספינה
 שהולכת לעיר בירוט ושם הדרך קרוב יותר הרבה לארץ ישראל
 מהדרך שיש מאלכם נדריא לארץ ישראל וגם נוכל לשכר בפחות
 הרבה מסך הנזכר לעיל והיה לבי חלוק מאד מה לעשות:

סדר לקויני עיצות הימני:

נג גם צריך לקשר את עצמו בכלל ובפרט עם נפשו ורוחו
 ונשמתו של שוכני עפר, ויעזר אותם בתפלתו שיתפלו עמו.
 בפרט, הינו חלקי נפש רוח נשמה שלו שבאו כבר בגלגול
 ונתתקן. ובכלל, הינו נפש רוח נשמה של שוכני עפר אחרים
 לעזרם שיתפלו עמו (שם).

נה גם צריך לתקן בתפלתו שלשה דברים. א) צריך המתפלל לתקן
 בתפלתו, להעלות את הנופלים באמונות כוזבות להעלותם
 בתפלתו לאמונה האמתית שהיא התפלה, ולקבץ בלבם אמונה
 שלמה. ב) צריך לבזן מאד בתפלתו, ועל ידי פונות הלב
 שבתפלה מתקן את לב המחקרים חכמי הפילוסופיא שלא יחטיא
 אותם שכלם. ג) על ידי תפלה בשלמות הראוי, הוא מבטל כל
 החרפות ובזיונות שיש לו משונאי, כי הוא מהפך כל החרפות
 ובזיונות לכבוד (שם).

נז בשעת התפלה האדם עומד בהיכל המלך, ואז צריך לבטל את
 עצמו מכל וכל, ושלא לראות שום דבר אלא את המלך לבדו
 יתברך, עד שיתבטל ישותו לגמרי ולא ירגיש את עצמו כלל
 בשעת התפלה, רק את המלך לבדו יתברך. ועל ידי זה נתבטלין
 כל החרפות ובזיונות (שם).

נח על ידי תפלה בתקונו כנ"ל מתנוצץ אור זכות אבות, ועל ידי

זֶה מְשִׁיכִין בְּחִינַת קְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל גַּם עֲכָשׁוּ בְּגָלוֹת, וְעַל-יְדֵי זֶה זֹכִין לְרְאוֹת בְּמַפְלְתָם שֶׁל רְשָׁעִים. וְכָל זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי לְמוּד זְכוּת שְׂמֵלֵמַדִּין עַל הָרָשָׁע, שְׂעַל-יְדֵי זֶה יְכוּלִין לְהַתְּפִיל כַּנ"ל (שם).

נִלְאוּ כָּל אָדָם יְכוּל לְתַקֵּן שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הַנ"ל בְּתַפְלָתוֹ, וּלְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים וְהַשּׁוֹנְאִים עַל יְדֵי זֶה, כִּי אִם הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד בְּבְחִינַת מִשְׁה רַבִּינוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם, וְגַם הוּא צָרִיךְ לְחַגֵּר מִתְנָיו מְאֹד לְעַמֵּד נֶגֶד הָרָשָׁעִים הַגָּדוֹלִים לְכַלּוֹתָם וּלְבַטְּלָם (שם).

נִ עַל-יְדֵי לְמוּד הַפּוֹסְקִים זֹכִין לְהַתְּפִיל כָּרְאוּי בְּכָל לְבָבוֹ. כִּי בְּאַמַּת אִם הָיָה הָאָדָם יוֹדֵעַ וּמְאַמֵּין בְּלֵב שָׁלֵם שְׂמֵלֵא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ עוֹמֵד עָלָיו בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְשׁוֹמֵעַ וּמְאַזֵּין וּמְקַשֵּׁב כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה, בְּוֹדָאֵי הָיָה מְדַקְדֵּק מְאֹד לְכוּן אֶת דְּבָרָיו, וְהָיָה מִתְּפִיל לְבַהֲתֵלְהַבּוֹת גְּדוֹל. רַק מִחֲמַת שֶׁלְבוֹ חָלוּק וְאִינוֹ חָזֵק בִּידִיעָה זֹאת בְּלֵב שָׁלֵם, בְּשִׁבִיל זֶה אִינוֹ מְדַקְדֵּק כָּל כָּךְ וְאִינוֹ מְכוּן לְבוֹ הַיָּטֵב בְּתַפְלָתוֹ. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִהַקְּשִׁיּוֹת וְהַכְּפִירוֹת שֶׁבְּלֵב שֵׁהֶם בְּחִינַת מַחֲלָקוֹת הַיֵּצֶר הָרָע שֶׁבְּלֵב. עַל-כֵּן הַתְּקוּן לְזֶה לְמוּד פּוֹסְקִים, שְׂעַל-יְדֵי זֶה מְבַטְּלִין מַחֲלָקוֹת הַיֵּצֶר הָרָע בְּשָׂרְשׁוֹ, וְעַל-יְדֵי זֶה זֹכֵה לְהַתְּפִיל כָּרְאוּי בְּכָל לְבָבוֹ בְּאַמַּת (שם סב).

סֵדֶר סְפָרֵי מַעֲשֵׂי־טוֹת הַיּוֹמִי:

וַיֵּשׁ הָר, וְעַל הָהָר עוֹמֵד אָבִן, וּמִן הָאָבִן יוֹצֵא מַעֵין וְכָל דְּבָר יֵשׁ לוֹ לֵב וְגַם הָעוֹלָם בְּכָלְלוֹ יֵשׁ לוֹ לֵב וְזֶה הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם הוּא קוֹמָה שְׁלֵמָה-עִם פָּנִים וַיְדִים וְרַגְלִים וְכוּ' אֲבָל הַצַּפְרָן שֶׁל הָרָגֵל, שֶׁל אֹתוֹ הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם, הוּא מְלָבֵב (בְּשׁוֹן אֲשַׁכְּנֹז הָאֶרֶץ-יִקָּר) יוֹתֵר מְלָב שֶׁל אַחַר וְזֶה הָהָר עִם הָאָבִן וְהַמַּעֵין הַנ"ל עוֹמֵד בְּקָצֵה אַחַד שֶׁל הָעוֹלָם, וְזֶה הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם עוֹמֵד בְּקָצֵה אַחַר שֶׁל הָעוֹלָם וְזֶה הַלֵּב

הנ"ל עומד כנגד המעין הנ"ל, וכוסף ומשתוקק תמיד מאד מאד לבוא אל אותו המעין, בהשתוקקות גדול מאד וצוּעק מאד לבוא אל אותו המעין וגם זה המעין משתוקק אליו וזה הלב, יש לו שתי חלישות אחת-כי החמה רודפת אותו ושורפת אותו, (מחמת שהוא משתוקק ורוצה לילך ולהתקרב אל המעין) וחלישות השנייה- יש לו להלב מן גדל ההשתוקקות והגעגועים, שהוא מתגעגע וכוסף תמיד ומשתוקק מאד, בכלות הנפש, אל אותו המעין וצוּעק וכו' כנ"ל כי הוא עומד תמיד כנגד המעין הנ"ל, וצוּעק (נא גיוואלד) [ביטוי צעקה באידיש כמו "אהה"] ומשתוקק אליו מאד כנ"ל וכשצריך לנוח קצת, שיהיה לו אריכת הרוח קצת, (שקורין אפ סאפין) [נשימת רווחה] אזי בא צפור גדול ופורש כנפיו עליו, ומגן עליו מן החמה ואז יש לו ניהא קצת וגם אז, בשעת ניהא, הוא מסתכל גם-כן כנגד המעין ומתגעגע אליו אך מאחר שהוא מתגעגע אליו כל-כך, מפני מה אינו הולך אל המעין? אך כשרוצה לילך ולהתקרב אל החר, אזי אינו רואה השפוע, ואינו יכול להסתכל על המעין ואם לא יסתכל על המעין אזי תצא נפשו, כי עקר חיותו הוא מן המעין וכשעומד כנגד החר אזי הוא רואה ראש השפוע של החר, ששם עומד המעין אבל תכף כשילך ויתקרב אל החר-אזי נעלם מעיניו ראש השפוע, (וזה מובן בחוש) ואזי אינו יכול לראות את המעין, ואזי תצא נפשו, חם ושלום וכשזה הלב היה מסתלק, חם ושלום, אזי יתבטל כל העולם כלו כי הלב הוא החיות של כל דבר ובדאי אין קיום בלא לב, ועל כן אינו יכול לילך אל המעין רק עומד כנגדו, ומתגעגע וצוּעק כנ"ל.

סדר שלחו ערוף היומי:

(יח) וכן אסרו לסכך בנסרים שרחבן ארבעה אפילו הפכן על צדן

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תקלח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -

זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

שאינ בהם ארבעה ואם אין ברחבן ארבעה כשרים אפילו הם משופים שדומים לכלים ונהגו שלא לסכך בהם כלל: (יט) פירם עליה סדין מפני החמה או תחתיה מפני הנשר כלומר שלא יהיו עלין וקסמין נושרין על שלחנו פסולה אבל אם לא פירם אלא לנאותה כשרה והוא שיהא בתוך ד' לסכך ויש אומרים שסוכה שהיא מסוככת כהלכתה וירא שמא ייבש הסכך או ישרו העלין ותהיה חמתה מרובה מצלתה ופירם עליה סדין שלא תתייבש או תחתיה שלא ישרו העלין כיון שהסדין גורם שעל ידו צלתה מרובה מחמתה פסולה אבל אם לא כיון בפריסת הסדין אלא להגין מפני החמה והעלין או לנאותה כשרה ובלבד שיהא בתוך ארבע לסכך ומיהו לכתחלה לא יעשה אלא א"כ הוא ניכר לכל שמכוין כדי להגין או שהוא שרוי במים שאז ניכר לכל שאינו שוטחו שם אלא לייבש:

סימן תרל (א) כל הדברים כשרים לדפנות (וא"צ להעמידם דרך גדילתן). (טור) ואפילו חמתה מרובה מצלתה מחמת הדפנות כשרה: הגה מכל מקום לא יעשה הדפנות מדבר שריחו רע (ר"ן) או דבר שמתייבש תוך ז' ולא יהא בו שיעור מחיצה. (ד"ע): (ב) דפנות הסוכה אם היו שתים זו אצל זו כמין ג"ם עושה דופן שיש ברחבו יותר על טפח ומעמידו בפחות מג' לאחד מהדפנות ויעמיד קנה (כנגד הכותל) (טור) כנגד אותו טפח ויעשה לה צורת הפתח שיעמיד קנה עליו ועל הטפח וכשרה אע"פ שהקנה שעל גביהן אינו נוגע בהן: הגה ואם הטפח והדופן מגיע לסכך אין צריך קנה על גביהן (מרדכי) והגה"מ פ"ד) ומה שנהגו בצורת הפתח עגולה הוא לנוי בעלמא. (כ"כ המרדכי): (ג) היו לה שני דפנות זו כנגד זו וביניהם מפולש עושה דופן שיש ברחבו ארבעה טפחים ומשהו ומעמידו בפחות משלשה סמוך

לאחד משתי הדפנות וכשרה וגם בזה צריך לעשות צורת פתח שיתן קנה מהפס על הדופן האחד ויש אומרים שאין זה צריך צורת פתח: הגה אבל אם איכא דופן ז' בלא לבוד א"צ כאן צורת הפתח עד סוף הכותל הואיל ואיכא דופן ז' שהוא שיעור הכשר סוכה וכל שכן שאין צריכים צורת הפתח כשהדופן שלימה ומה שנהגו בצורת הפתח כשיש לה דפנות שלימות אינו אלא לנוי בעלמא. (ר"ן והמגיד פ"ד וכל בו וב"י בשם מרדכי):

(ד) במה דברים אמורים בעושה סוכתו במקום שאין דופן אמצעי כנגדה אבל העושה סוכתו באמצע החצר רחוק מדפנות החצר אע"פ שאין לה אלא שתי דפנות זו כנגד זו די לה בתיקון המתיר בשתי דפנות העשויות כמין ג"ם: (ה) כשהכשירו בשתי דפנות העשויות כמין ג"ם בטפח וצורת פתח אפילו אם יש בשתי הדפנות פתחים הרבה שאין בהם צורת פתח שכשתצטרף כל הפרוץ יהיה מרובה על העומד כשרה (רק שלא יהיו הפתחים בקרנות כי המחיצות צריכין להיות מחוברים כמין ג"ם) (ר"ן) ובלבד שלא יהא בהם פירצה יתירה על י' אמות ואם יש בה צורת פתח אפילו ביתר מעשר ולהרמב"ם אפילו יש לה צורת פתח אם יש לה פירצה יותר מעשר פסולה אלא א"כ עומד מרובה על הפרוץ: הגה ונהגו עכשיו לעשות מחיצות שלימות כי אין הכל בקי אין בדין המחיצות (כל בו) ומי שאין לו כדי צרכו למחיצות עדיף אז לעשות ג' מחיצות שלימות מד' שאינן שלימות. (מהרי"ל): (ו) נעץ ד' קונדסין בין באמצע הגג בין על שפת הגג וסיכך על גבן פסולה ויש מכשירין בנעץ על שפת הגג משום דאמרינן גוד אסיק מחיצתא:

סֵדֶר לְקוּטֵי תְּפִלֹת הַיּוֹמֵי:

תְּפִלָּה לִט' תלד: {מיוסד ע"פ תורה ע"ח} וְאַתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעַת הַהֵיאָלָא לְאִמֹר אֲדָנָי אֱלֹקִים אַתָּה הַחֲלַתְּ לְהִרְאוֹת אֶת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תתקמ' - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צמד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

עֲבֹדָה, אֶת גְּדֻלָּה וְאֶת יָדָה הַחֲזָקָה, אֲשֶׁר מִי אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיךָ וּכְגִבּוּרְתֶיךָ אֶעֱבֹרָה נָא וְאַרְאֶה אֶת הָאָרֶץ
הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוֹן רְבוּנוֹ שֶׁל
עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים, חוֹנֵן אֶת מִי שְׂאִינוֹ רְאוּי לְחוּן, מְרַחֵם אֶת מִי
שְׂאִינוֹ רְאוּי לְרַחֵם, עוֹשֶׂה חֶסֶד חֲנָם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּכְבָר עֲשִׂיתָ
חֲסָדִים רַבִּים בְּכָל־לַיּוֹת וּבְפָרְטִיּוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, עַד הִנֵּה עֲזָרוּנוֹ
רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזָבוּנוֹ חֲסָדֶיךָ, וְגַם עַמִּי הַשָּׂפָל וְהַנְּבִיזָה גְּמַלְתָּ חֲסָדִים
וְטוֹבוֹת רַבּוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמְסַפֵּר וְאֵלּוּ פִי מְלֵא שִׁירָה כִּי־ם
וְלִשׁוֹנִי רִנָּה בְּהַמּוֹן גְּלִיו וְכוּ', לֹא אֶסְפִּיק כָּל יָמַי לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְשַׁבְּחָךְ
וּלְפָאֲרָךְ וּלְבָרָךְ וּלְקַדְּשׁ אֶת שְׁמֶךָ, לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְסַפֵּר אַחַת מִנִּי
אֵלֶיךָ אֱלֹהִים אֱלֹפִים וְרַבִּי רַבּוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת נַסִּים וְנִפְלְאוֹת
וְחֲסָדִים רַבִּים וְעֲצוּמִים חֲסָדֵי חֲנָם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עַמִּי מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם
הַזֶּה מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר, "בַּמָּה אֶקְדֶּם ה' אֲבָךָ לְאֵלֶיךָ מָרוֹם",
וּמֵאִיזָה אוֹצֵר מִתְּנַת חֲנָם אֲשֶׁר גְּמַלְתָּ עַמִּי אֶת־חֵיל לְדַבֵּר תְּחִלָּה,
כִּי כָל חֶסֶד וְחֶסֶד אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עַמִּי הַחוּטָא וְהַפְּגוּם, הוּא אוֹצֵר מְלֵא
מִתְּנוֹת חֲנָם אֲשֶׁר בְּחֲסָדֶיךָ הָרַבִּים חֲזַקְתָּנִי בְּתוֹשׁוֹת אֲמוֹנְתֶךָ,
וְזָכִיתָנִי לְהִיּוֹת בְּכֹלל יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ אֲשֶׁר בָּהֶם בָּחַרְתָּ, וְעֲזַרְתָּנִי
בְּכָל עֵת לְחַטֵּף מִזֶּה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר כַּמָּה וְכַמָּה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת,
אֲשֶׁר זָכִיתָנִי בְּרַחֲמֶיךָ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת לְעִסּוֹק מְעַט בְּתוֹרָה
וּתְפִלָּה, וּלְקַיֵּם כַּמָּה מִצְוֹת, וּלְפָרוֹשׁ וּלְבַדֵּל מִכַּמָּה עֲבֵרוֹת וְהִיִּיתָ
בְּעֲזָרִי לְבָלִי לִילֶךְ בְּעֲצַת רְשָׁעִים, וּלְבָלִי לְעִמּוֹד בְּדַרְךָ חַטָּאִים,
וּלְבָלִי לִישָׁב בְּמוֹשָׁב לִצִּים וְהַכְּנַסְתָּ בִּי בְּכָל עֵת לְהַשְׁתַּזְקֵק וּלְכַסֵּף
וּלְהַתְּנַעֲנַע אֵלֶיךָ, וּלְהַתְּחַבֵּר לִירְאֵיךָ וּתְמִימֶיךָ מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר
עֲשִׂיתָ עַמִּי בְּתוֹךְ כְּלָלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ, אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ מִתְּנוֹת
טוֹבוֹת כַּאֲלֵה, מִתְּנוֹת יְקָרוֹת כַּאֲלֵה, שְׁהִיוּ גְּנוּזִים בְּבֵית גְּנוּזֶיךָ

מעולם, עד שבא מושיע וְרַב, נֶאֱמַן בֵּיתְךָ מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשָּׁלוֹם,
 וְהִבִּיא לָנוּ חֻמְדָּה גְנוּזָה שְׁעֵשׂוּעִים יוֹם יוֹם, אֲשֶׁר אֵין עֲרֹךְ אֵלֶיךָ,
 "וְכָל חֲפָצִים לֹא יִשְׁווּ בָּהּ, רַבּוֹת עֲשִׂיתָ אֶתְּהָ ה' אֱלֹקֵינוּ" עִם כְּלָלִיּוֹת
 יִשְׂרָאֵל, וְעִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטוּיֹת כָּל יוֹם וְיוֹם, "נִפְלְאוֹתֶיךָ
 וּמַחֲשַׁבְתֶּיךָ אֵלֵינוּ אֵין עֲרֹךְ אֵלֶיךָ, אֲגִידָה וְאֲדַבְּרָה עֲצֻמוֹ מִסֵּפֶר"
 וְעַל כָּלֵם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמֶךָ מִלְּפָנֵינוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד,
 נוֹדָה לְךָ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ, עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ וְעַל נְשֻׁמוֹתֵינוּ
 הַפְּקֻדוֹת לְךָ, וְעַל נְסִיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
 שֶׁבְּכָל עֵת, עָרַב וּבִקֵּר וְצִחֲרִים, הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהִמְרַחֵם
 כִּי לֹא תִמוּ חֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם קוִינֵנוּ לְךָ:

תְּלַח: וְעַתָּה אֲשֶׁר בָּאתִי לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ מָלֵא
 חֲסִדֵי חֲנָם תָּמִיד חָנְנֵנוּ מֵאוֹצַר מִתְּנַת חֲנָם, וְזַכְּנֵנוּ לְעֵלוֹת וּלְבוֹא
 לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהֲרָה בַשָּׁנָה הַזֹּאת, אוֹלֵי אֶזְכָּה לְקַבֵּל שָׁם
 קְדוּשָׁה וְטָהָרָה מֵעֲשֶׂר קְדוּשׁוֹת הַכְּלוּלוֹת שָׁם, בְּאִפְנוֹ שְׁאֶזְכָּה מֵעַתָּה
 לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וּלְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר עֲצֻמֵי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וּלְזַכּוֹת
 לְיִרְאַת שָׁמַיִם בְּאַמֶּת:

תְּלוּ: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אֵין לִי "פֶּה לְדַבֵּר וְלֹא מִצַּח לְהָרִים רֹאשׁ",
 רַק בָּאתִי כְּעַנִּי בַפֶּתַח, הַחַיֵּב וְהַחוֹטֵא וְהַפּוֹשֵׁעַ, שׁוֹאֵל וּמִבְקֵשׁ
 בְּדַעַת מְבֻלָּבֵל וּבְלִשׁוֹן עֲלֻגִים, מִתְּנַת חֲנָם לְבַד, בְּכַח וְזִכּוֹת
 הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁזָּכּוּ לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת,
 וְזָכוּ לְחִתּוֹר וּלְהַמְשִׁיךְ הָאוֹצַר מִתְּנַת חֲנָם עַל כָּל בָּאֵי עוֹלָם בְּזִכּוֹתָם
 וּכְחֵם לְבַד תְּמַכְתִּי יִתְדוֹתֵי, לָבֵא לְפָנֶיךָ עֵתָה גַם עֵתָה, לְשֹׂאוֹל
 וּלְבִקֵּשׁ מִמֶּךָ מִתְּנַת חֲנָם, שֶׁתְּחַנְּנֵנוּ מִהָאוֹצַר מִתְּנַת חֲנָם, הַפְּתוּחַ
 וְעוֹמֵד לְפָנֵינוּ הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים מִשָּׁם תְּחַנְּנֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים
 וּבְחֲסָדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחֻקֶיךָ אֵלֶיךָ וְאֶת מִצְוֹתֶיךָ

